

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/85/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713208728
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2713208728.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: Secapital S. á.r.L., IČO: B 108305, so sídlom Luxemburské veľkovojsvodstvo, Luxemburg, 2 Avenue Charles de Gaulle, L - 1653, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária Gallo, s.r.o., IČO: 36 715 352, so sídlom Martin, Jilemnického 4012/30, proti žalovanej: I. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., R. XXX, o zaplatenie 4.879,79 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 3C/391/2013-113 zo dňa 19. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v poradí prvom zamietajúcom výroku m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.994,76 Eur, úrok z omeškania 8,5% ročne zo sumy 1.994,76 Eur od 12.6.2013 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej (zamietnutej) časti p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 18,24% a žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie v poradí prvým výrokom žalobu zamietol, v poradí druhým výrokom žalovanej oproti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, v poradí tretím výrokom rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 40 ods. 1, 3, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2, § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s poukazom aj na procesné ust. § 470 ods. 1, § 132 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, § 185 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že žalobu ako nedôvodnú zamietla. Vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou vznikol zo zmluvy o poskytnutí pôžičky č. 5002371, nejedná sa však o spotrebiteľský právny vzťah v zmysle ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka, nakoľko výsluchom žalovanej zistil, že vzala úver resp. pôžičku od právneho predchodcu žalobcu na podnikanie. Preto neaplikoval právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Zmluva obsahuje podstatné náležitosti vyžadované v ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, bola uzavretá platne medzi podnikateľmi. Žalobca získal pohľadávku voči žalovanej od spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., ktorá využila svoje právo podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka a platne postúpila svoju pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Preskúmal námietku premlčania vznesenú žalovanou, majúcu za to, že premlčáciu

dobu treba posudzovať podľa § 397 Obchodného zákonníka. Vychádzal zo skutočnosti, že zmluva o pôžičke bola uzavretá dňa 7.5.2009, boli v nej dohodnuté splátky v počte 67 mesiacov. Žalovaná prehlásila v zmluve, že sa oboznámila s Podmienkami a Všeobecnými obchodnými podmienkami, s ktorými súhlasí a zaväzuje sa ich dodržiavať. Splatnosť splátok nie je dojednaná priamo v zmluve, je upravená v bode 6 VOP tak, že sú splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Po tom, čo bola pohľadávka voči žalovanej postúpená na žalobcu, žalobca výzvou pred podaním žaloby z 11.6.2013 vyzval žalovanú na zaplatenie celého dlhu 5.032,07 Eur. V zmluve ani vo VOP nie je upravené právo veriteľa zosplatiť celý dlh. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz, že v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka bolo medzi jeho právnym predchodcom a žalovanou dohodnuté právo veriteľa žiadať od žalovanej (dlžníčky) splnenie celého dlhu pri omeškaní s úhradou niektorej splátky s následkom splatnosti všetkých záväzkov žalovanej. Za dohodu okresný súd považuje zhodný prejav vôle strán o právnej skutočnosti, o právach a povinnostiach zmluvných strán, teda aj o práve veriteľa zosplatiť pohľadávku pred dohodnutým časom. Povinnosť tvrdiť a preukázať vznik takejto dohody, keďže ide o právo veriteľa, bola na žalobcovi. Preto považoval výzvu žalobcu z 11.6.2013 za žiadosť o vrátenie peňažných prostriedkov podľa § 504 Obchodného zákonníka. Nakoľko žaloba bola podaná dňa 26.11.2013, nemožno uzavrieť, že došlo k premlčaniu pohľadávky žalobcu.

4. Okresný súd konštatoval, že zo žaloby nevyplývalo z čoho žalovaná suma 4.879,79 Eur pozostáva, preto vyzval na žalobcu na doplnenie žaloby, ktorý podaním zo dňa 9.7.2014 doplnil, že pôvodný veriteľ poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 3.924,86 Eur, ktoré sa žalovaná zaviazala uhrádzať v mesačných splátkach v počte 67, vo výške 101,52 Eur, keď v celkovej sume 6.801,84 Eur sú zahrnuté aj celkové náklady (čl. II zmluvy). Ku dňu podania žaloby mala žalovaná uhradiť sumu 4.219,97 Eur, zmluvnú pokutu 10% z dlžnej splátky (čl. 12 VOP), v sume 749,21 Eur - 1,44 = 747,77 Eur ku dňu 30.11.2012. Podľa čl. 12 bod 12.5 VOP si uplatnil aj náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky v sume 14,79 Eur s poukazom na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaná suma 4.879,79 Eur bola vyčíslená z istiny + zmluvná pokuta + náklady spojené s vymáhaním pohľadávky - prijaté úhrady (4.219,97 Eur + 747,77 Eur + 14,79 Eur - 102,74 Eur). Suma úveru 3.924,86 Eur bola použitá na vysporiadanie už existujúcich pohľadávok zo zmlúv klientky (z dlžnej čiastky zo zmluvy č. 6036895 vo výške 1.707,44 Eur a zo zmluvy č. 2055692 vo výške 2.217,42 Eur), finančné prostriedky k rukám žalovanej neboli vyplatené. Nakoľko nebolo zrejme ako boli nároky z týchto dvoch zmlúv medzi stranami Consumer Finance Holding, a.s. a žalovanou vysporiadané, aké boli dohody z týchto pôžičiek a či zmluva, z ktorej žaluje žalobca nepokrýva nároky, ktoré žalobcovi od žalovanej na zaplatenie podľa hmotného práva nepatria, napríklad vo forme zmluvnej pokuty, ktorá nebola so žalovanou dojednaná písomne, okresný súd trval na tom, že je potrebné uvedené zistiť, čo žalobca nepreukázal. I napriek doplneniu žaloby, nie je zrejmy nárok 4.879,79 Eur v tom zmysle, že úrok, úrok z omeškania sú vždy naviazané na časové obdobie a vo veci sporových strán na peňažnú čiastku, z ktorej majú vyplývať a čo sa týka nákladov tak isto nie je zrejme ani k tomuto nároku (čo do výšky 14,79 Eur) žalobca nepredložil žiadne dôkazy. V žalobe chýba opísanie rozhodujúcich skutočností, akým spôsobom bola počítaná suma 4.219,97 Eur, koľko z nej je istina, koľko úrok, akým spôsobom bol úrok počítaný (akou sadzbou), z akej sumy a za aké obdobie. Pri pokute, ktorá je podľa podania žalobcu úrokom z omeškania, nie je zrejme, akým spôsobom bol úrok z omeškania počítaný, akou sadzbou, z akej sumy a za aké obdobie. Nie je zrejme z čoho žalobca vychádzal pri výpočte nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky, z čoho vyvodil, že tieto náklady boli práve vo výške 14,79 Eur, aké konkrétne náklady spojené s vymáhaním predstavujú. Ohľadom zmluvnej pokuty 747,77 Eur, nepreukázal písomnú dohodu o jej výške § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka), keď dojednanie o zmluvnej pokute je uvedené v bode 12.2. VOP, ktoré nie sú podpísané ani jednou stranou a teda nie je splnená podmienka dodržania písomnej formy dohody o zmluvnej pokute, preto je dohoda o zmluvnej pokute absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, odporujúcim pre nedostatok písomnej formy (vyžadovanej v § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v ustanovení § 40 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka). Z neplatného právneho úkonu nemožno žalovanú zaväzovať na plnenie.

5. V žalobe žalobca tvrdil uzavretie zmluvy o pôžičke, na základe ktorej mala byť žalovanej poskytnutá pôžička v celkovej výške 6.801,84 Eur, tvrdil dohodu o mesačných splátkach v počte 67 v sume 101,52 Eur, tvrdil, že žalovaná splnia záväzok do výšky 102,74 Eur, že žalovaná porušila povinnosť splácať pôžičku, resp. jednotlivé splátky riadne a včas, kedy došlo k porušeniu povinnosti v žalobe neuviedol. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaná ani po výzve pred podaním žaloby dlžnú sumu, v akej výške neuviedol, neuhradila. Žalobca tvrdil, že celkový dlh žalovanej je 4.879,79 Eur. Podľa zmluvy sa žalovaná zaviazala platiť žalobcovi aj úrok, jeho výšku žalobca v žalobe neuviedol a napriek tomu, že bolo jeho povinnosťou

uviesť v akej výške požaduje po žalovanej vrátiť požičané prostriedky, koľko zo žalovanej sumy žaluje na úroku, koľko na úrokoch z omeškania, ako vypočítal úroky, úroky z omeškania, pokuty, t.j. z akej sumy, za aké obdobie a s použitím akej sadzby, žalobca v rozpore s ustanoveniami procesného právneho predpisu nahradil v podaní z 11.7.2014 skutkové tvrdenia odkazom na pripojené dôkazy. V žalobe chýbajú skutkové tvrdenia o tom, kedy poskytol veriteľ žalovanej finančné prostriedky, resp. kedy za žalovanú uhradil predchádzajúce záväzky, chýbajú skutkové tvrdenia o úhradách žalovanej, o dátumoch, kedy sa dostala žalovaná a s plnením akej sumy do omeškania, ak podľa žalobcu neplnila riadne a včas, koľko, akú sumu z finančných prostriedkov považuje žalobca za nevrátené, koľko na úroku, prípadne na úroku z omeškania, nie je uvedená žiadna konkrétna výška z toho, čo sa zaviazala žalovaná plniť, resp. čo jej ako povinnosť dlžníka vyplýva vrátiť podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka na finančných prostriedkoch, v žalobe absentujú dátumy jednotlivých úhrad žalovanou, chýba aj skutkové tvrdenie k tomu, do akej výšky považuje žalobca (veriteľ) nárok na vrátenie finančných prostriedkov za uspokojený, či na úroku alebo považuje za uspokojené iné nároky (náklady, úrok z omeškania...). V neskoršom podaní žalobca opäť odkazuje iba na dôkazy napr. „označené ako stĺpec „úhrada“ bez položky predaj pohľadávky, „na konci výpisu - prehľad splátok a úhrad ako stĺpec „splátka“...).

6. Záverom okresný súd uzavrel, že žalobca v konaní ani nemohol uniesť dôkazné bremeno, keď v žalobe chýba opísanie rozhodujúcich skutočností, na základe ktorých žalobca dospel k výške žalovanej pohľadávky, jej špecifikácie z pohľadu práv a povinností veriteľa a dlžníka z úverovej zmluvy, dátumov, kedy mali nastať rozhodné skutočnosti pred dňom 11.6.2013 a po tomto dni a pri nároku na úrok z omeškania dátumu začatia omeškania s plnením peňažného dlhu. Zo skutkových tvrdení žalobcu súd prvej inštancie nemal preukázané, v akej výške skutočne bol úver žalovanej poskytnutý, v akej výške splatený, aké čiastkové nároky žalobca do žalovanej súm napočítal.

7. Žalovaná bola v konaní úspešnou stranou v spore, preto jej podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v celom rozsahu.

8. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca v celom rozsahu, z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) Civilného sporového poriadku, ktorým navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 215,44 Eur (za 1 úkon právnej pomoci). Argumentoval tým, že nesúhlasí so záverom okresného súdu o neunesení dôkazného bremena v odseku 38 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Spolu so žalobou predložil zmluvu o pôžičke spolu s všeobecnými obchodnými podmienkami a prehľadom splátok a úhrad žalovanej. Následne vo svojom podaní zo dňa 9.7.2014 vyčíslil a riadne špecifikoval z čoho pozostáva žalovaná suma, pričom z predloženej špecifikácie a prehľadu splátok a úhrad žalovanej je zrejmé i to, koľko žalovaná na poskytnutú pôžičku uhradila. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku s uvedenými listinami žiadnym spôsobom nevysporiadal, bez ďalšieho konštatoval, že žalobca žalovanú sumu nešpecifikoval. Žalovaná žiadnym spôsobom nespochybnila, resp. nepoprela záväzok vyplývajúci z uzatvorenej zmluvy o pôžičke, keď na pojednávaní dňa 5.9.2018 uviedla, že pôžičky si brala pre potreby podnikania, nespochybnila ani uzavretie zmlúv na konsolidáciu, ktorých boli finančné prostriedky použité. Napriek tomu okresný súd v odôvodnení rozsudku bez ďalšieho konštatoval, že „...tvrdenie žalobcu o existencii dlhu (resp. záväzkov) žalovanej práve vo výške 4879,79 Eur nie je preukázané...“. Okresný súd v bode 20. rozsudku konštatuje, že sa nejedná o spotrebiteľský právny vzťah, z tohto dôvodu ho posudzoval ako právny vzťah vzniknutý medzi dvomi podnikateľmi, t. j. podľa ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere. Napriek tomuto konštatovaniu sa však žalobcovi odôvodnenie rozsudku javí ako rozhodnutie v spotrebiteľskej veci, čo spôsobuje zmatečnosť takéhoto rozhodnutia. Napriek tomu, že sa nejedná o spotrebiteľský vzťah a žalovaná počas konania nespochybnila tvrdenia žalobcu o výške uplatneného nároku, okresný súd sa touto otázkou bez bližšieho odôvodnenia nezaoberal.

9. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrila.

10. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolanie bolo podané 30.11.2016. Odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho čiastočné potvrdenie postupom podľa § 387 CSP a čiastočnú zmenu postupom podľa § 388 CSP.

12. Prvým rozsudkom v podaní (č. k. 3C/391/2013-57 zo dňa 5.10.2016) súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Uznesením č. k. 9Co/20/2017-77 zo dňa 19.9.2017 odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď sa stotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu, že už samotné doručenie žaloby možno považovať za oznámenie o postúpení pohľadávky a teda moment nadobudnutia aktívnej vecnej legitimácie postupníka ako nového žalobcu. Súdu prvej inštancie uložil súc pritom viazaný vysloveným i právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), riadne v súlade s procesnou normou vykonať všetky pre vec relevantné dôkazy, skutkový stav následne opätovne a komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, a až následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu (o zaplatenie sumy 4.879,79 Eur / pozostávajúca zo sumy 4.117,23 Eur + 747,77 Eur + 14,79 Eur/, úroku z omeškania 8,5% ročne zo sumy 4.879,79 Eur od 12.6.2013 do zaplatenia) zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, ako aj z dôvodu neplatnosti zmluvnej pokuty a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

14. Odvolací súd vyzval strany v zmysle § 382 CSP, aby sa vyjadril k použitiu ustanovení § 100, § 101, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka v platnom znení, § 1 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. g), i), k), § 4 ods. 3, 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 7.5.2009, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení k 31.1.2013, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce.

15. Na výzvu odvolacieho súdu sa vyjadril (iba) žalobca a uviedol, že na základe na predmetný právny vzťah nie je možné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa a rovnako tak zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko zmluva o pôžičke evid. č. 5002371 nie je spotrebiteľskou zmluvou a dlžník nevstupoval do zmluvného vzťahu s veriteľom ako spotrebiteľ. Poukázal na vyjadrenie žalovanej na pojednávaní dňa 5.9.2018, keď uviedla, že v čase podpísania zmluvy podnikala v zákazkovom krajčírstve, nebola v pracovnom pomere. Pôžičky brala pre podnikania. Poukázal na žalobu a doterajšie vyjadrenia.

16. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

17. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru.

18. Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

19. Podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

20. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

21. Podľa § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

22. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

23. Podľa § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

24. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

25. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

26. Žalovaná suma 4.879,79 Eur bola žalobcom vyčíslená postupom /istina 4.219,97 Eur + zmluvná pokuta 747,77 Eur + náklady spojené s vymáhaním 14,79 Eur - uhradená suma 102,74 Eur/ a teda pozostáva z istiny 4.117,23 Eur + zmluvnej pokuty 747,77 Eur + nákladov spojených s vymáhaním 14,79 Eur (s príslušenstvom).

27. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení k 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu

28. Podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že zmluvou o poskytnutí pôžičky č. 5002371 zo dňa 7.5.2009 sa právny predchodca žalobcu a žalovaná dohodli na schválení výšky pôžičky 3.924,86 Eur, počte splátok 67, výške splátky 101,52 Eur, RPMN 23,99%, ročnej úrokovej sadzbe 23,99%, celkovej sume pôžičky je 6.801,84 Eur, spôsobe splácania poštovou poukážkou. V časti Účel použitia pôžičky je uvedené, že klient žiada poskytnúť pôžičku na úhradu nasledovných pohľadávok spoločnosti klientovi ohľadom

evidenčného čísla 6036895 Slovenskej požičovne s dátumom uzatvorenia zmluvy 24.10.2007 a na evidenčné číslo 2055692 QUATRO uzatvorenej dňa 28.5.2008, prvej na čiastku 1.707,44 Eur, druhej 2.217,42 Eur. V závere sa dohodli, že na to, že neoddeliteľnou súčasťou sú Podmienky a Všeobecné obchodné podmienky, ktoré tak ako aj zmluvu zmluvné strany prečítali, obsahu riadne porozumeli. Podľa Prehľadú splátok a úhrad suma 14,79 Eur predstavuje manipulačný poplatok. Všeobecné obchodné podmienok platné od 1.1.2009 žalovaná nepodpísala. Podľa čl. 6 bodu 6.1. klient má povinnosť splácať v mesačných splátkach v sume a v termínoch určených splátkovým kalendárom alebo podľa 6.2. do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, ak nie je v Zmluve, vo VOP alebo v splátkovom kalendári uvedené inak. Podľa bodu 6.3 VOP v jednotlivých splátkach je zahrnutý dohodnutý anuitný úrok, príslušná časť istiny a poplatok za poskytnutie pôžičky. Podľa bodu 12.2 VOP spoločnosť je oprávnená požadovať od klienta zmluvnú pokutu v prípade, ak sa klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivkej splátky. V 30-ty deň po dobe splatnosti je klient povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10% z dlžnej splátky. V tento deň sa zmluvná pokuta stáva aj splatnou. Podľa bodu 12.3 VOP v prípade omeškania s úhradou jednotlivých splátok je klient povinný uhradiť okrem zmluvnej pokuty i sankčný úrok vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., úrok je splatný na výzvu spoločnosti. Podľa bodu 13.2 VOP klient ako aj spoločnosť je oprávnená zmluvu kedykoľvek vypovedať bez uvedenia dôvodu. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7.12.2012 spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. ako postupca, postúpil na postupníka, na žalobcu, pohľadávky voči dlžníkom postupcu uvedené v Zozname pohľadávok (uvedená aj dlžníčka zo zmluvy č. 5002371 vo výške pohľadávky 6.801,84 Eur. Dňa 10.1.2013 vyhotovil postupca na meno žalovanej oznámenie, v ktorom jej oznamuje, že spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., postúpila Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7.12.2012 svoju pohľadávku zo zmluvy č. 5002371 z 20.5.2009, uzatvorenej medzi menovanou ako dlžníkom a postupcom ako veriteľom spolu s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia na žalobcu, na postupníka. Momentom doručenia oznámenia má podľa oznámenia adresátka plniť záväzky výhradne postupníkovi na v oznámení uvedené číslo účtu. Dňa 11.6.2013 spoločnosť KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o. oznámila písomne žalovanej v zastúpení žalobcu, že žalovaná neuhradila záväzok zo zmluvy č. 5002371 vo výške 4.879,79 Eur a úrok z omeškania 152,28 Eur, vyčíslený k 11.6.2013, požaduje bezodkladnú úhradu (výzva bola žalovanej podľa podacieho hárku Slovenskej pošty a.s. odosielaná 14.6.2013). Do dňa podania žaloby žalovaná uhradila splátkami sumu 102,74 Eur. Vo výpovedi (na pojednávaní dňa 5.10.2016) žalovaná nenamietala uzavretie zmluvy č. 5002371 ani jej doručenie. Potvrdila obdržanie peňazí v zmysle zmluvy. Vo výpovedi na pojednávaní dňa 5.9.2018 uviedla, že v čase podpísania zmluvy podnikala v zákazkovom krajčírstve. Pôžičky brala pre účely podnikania, zároveň pre potreby rodiny. Za pôžičky od právneho predchodcu žalobcu nakúpili tovar, na podnikanie v pohostinstve.

30. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, ods. 2 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné, ods. 3 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ods. 4 spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

31. Uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie považuje za zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanej ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako

§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, profesionálne znalý podnikateľ dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

32. V súvislosti s nárokom na zmluvnú pokutu (747,77 Eur s príslušenstvom) odvolací súd poukazuje na to, že týmto nárokom sa súd prvej inštancie zaoberal a svoj záver uviedol v odseku 30 odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktorý odvolací súd odkazuje a stotožňuje sa s ním, pričom ani žalobca záver súdu prvej inštancie nenapadol osobitnou odvolacou argumentáciou. Všeobecné obchodné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru nemožno považovať za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia, t. j. také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, keď žalobca ako dodávateľ nepreukázal opak. Zmluvná pokuta je upravená v bode 12.2 Všeobecných obchodných podmienok, avšak táto nebola medzi zmluvnými stranami individuálne dojednaná, Všeobecné obchodné podmienky nie sú podpísané žalovanou a zmluvná pokuta nebola dojednaná písomne v súlade s ustanovením § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že takéto dojednanie zmluvnej pokuty je neplatné. Tu odvolací súd poukazuje na to, že ochranu spotrebiteľa možno podriaďiť pod ústavný princíp rovnosti, ktorú možno ponímať ako rovnosť formálnu, ktorú má zabezpečiť zákonodarca pri tvorbe právneho poriadku alebo rovnosť faktickú, ktorá môže byť zabezpečená priamo zákonodarcom pri použití tzv. pozitívnej diskriminácie pri existencii faktickej nerovnosti alebo handicapu. Východiskom ochrany spotrebiteľa je potom postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza k záväzkovému vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Ústavný princíp rovnosti sa premieta i do súkromného práva a prejavuje sa v súkromnoprávných vzťahoch. Právna doktrína rovnosti v súkromnoprávných vzťahoch vyžaduje, že súkromné právo garantuje každému čo najširšiu mieru možnosti slobodného konania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne, sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východzích prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je v tom, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú. Aby bola dosiahnutá rovnosť, je nutné nerovnosť východzích pozícií korigovať rovnako nerovnou úpravou práv a povinností. V pozitívnom práve sa potom ochrana spotrebiteľa premieta do podoby vyššej informačnej povinnosti dodávateľa, do práv spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy, do podoby zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, či do podoby príkazu v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej zložite formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú, ako sú napríklad rozhodcovská doložka alebo dojednanie o zmluvnej pokute. Pokiaľ tak napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Z vyššie uvedených východísk potom vyplýva záver, že dojednanie o zmluvnej pokute v rámci spotrebiteľskej zmluvy zásadne nemôže byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale iba priamo spotrebiteľskej zmluvy samotnej, teda listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis (porovnaj Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11). Nedostatok zákonom predpísanej písomnej formy právneho úkonu potom v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka robí dohodu účastníkov

absolútne neplatnou. Z neplatného zmluvného dojednaní potom nemôže vzniknúť oprávnenie, ani povinnosť. Dojednaním zmluvnej pokuty vo Všeobecných obchodných podmienok nebola dodržaná písomná forma podľa ustanovenia § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje neplatnosť tohto dojednaní podľa ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie nárok žalobcu na zmluvnú pokutu 747,77 Eur s úrokom z omeškania 8,5% od 12.6.2013 do zaplatenia správne ako nedôvodný zamietol, preto odvolací súd napadnutý zamietajúci výrok v tejto časti ako vecne správny potvrdil.

33. Taktiež s nárokom na zaplatenie nákladov na vymáhanie 14,79 Eur sa súd prvej inštancie zaoberal a svoj záver uviedol v odseku 30 odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktorý odvolací súd odkazuje a stotožňuje sa s ním, pričom ani žalobca záver súdu prvej inštancie nenapadol osobitnou odvolacou argumentáciou. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že ohľadom tohto nároku žalobca nepredložil žiadne dôkazy (okrem odkazu na prehľad splátok a úhrad), nie je zrejmé z čoho žalobca vyvodil požadovanú výšku nákladov.

34. Podľa § 132 ods. 1 CSP <., v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

35. Podľa § 149 CSP <., prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

36. Podľa § 150 ods. 1 CSP <., strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

37. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP <.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP <.). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

38. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

39. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP <.). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvoinštančnom konaní neboli produkované.

40. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená aj v ustanovení § 160 ods. 1 CSP <., podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok v jednotlivých ustanoveniach s

cieľom dosiahnuť špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nespĺní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 ods. 1 CSP <., pretože daná regulácia upravuje len dôsledky nedostatkov vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu. Inak povedané, prvoinštančný súd nemohol pri existujúcich vecných nedostatkoch návrhu a pri nespĺnení dôkaznej povinnosti, uvedené riešiť procesným poučením. Pokiaľ by súd poskytol takúto nenáležitú pomoc jednej procesnej strane, potom by fakticky mohol neprímerane odoprieť spravodlivý proces strane vystupujúcej v opačnom procesnom postavení, čo je neprípustné.

41. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť postihuje obe strany sporu v konaní ovládanom prejednávajúcou zásadou, t. j. v sporovom konaní, keďže nespĺnenie tejto povinnosti môže mať pre stranu nepriaznivý dôsledok v podobe nepriaznivého výsledku sporu. Okolnosť, že strana v sporovom konaní nesie nebezpečenstvo nepriaznivého výsledku procesu, sa označuje v procesnej teórii jeho procesnou zodpovednosťou. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkazným bremenom je zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých alebo z vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne aj iné, než navrhnuté a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V tomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

42. Zo žalobcom predloženej zmluvy o úvere je nepochybné, že v nej nie sú uvedené žiadne individuálne dojednania o ohľadom poplatku za manipuláciu 14,79 Eur, a teda žalobca v konaní ani nepreukázal, že by žalovanú v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy písomne vopred informoval o akýchkoľvek konkrétnych podmienkach (poplatku). Taktiež žalobca ani nepreukázal existenciu nákladov na vymáhanie, teda v tejto časti nároku neunesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie správne nárok v sume 14,79 Eur s úrokom z omeškania 8,5% ročne od 12.6.2013 správne ako nedôvodný zamietol, preto odvolací súd napadnutý zamietajúci výrok v tejto časti ako vecne správny potvrdil.

43. V súvislosti so zvyšným nárokom na zaplatenie istiny 4.117,23 Eur s úrokom z omeškania 8,5% ročne od 12.6.2013 odvolací súd konštatuje nasledovné.

44. Je nesporné, že citované ustanovenie § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch má za účel - cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré môže zväziť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 4 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku teda je donútiť dodávateľov - veriteľov, aby stanovené náležitosti - údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali.

45. Výklad a aplikácia ust. § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného

zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 4 ods. 3 citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

46. Odvolací súd pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch s poukazom na obsah úverovej zmluvy označený v odseku 29 vyplýva, že predmetná úverová zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť, t. j. údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch), keď z gramatického výkladu ustanovenia tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že zmyslom tohto ustanovenia, a to bol aj zámer zákonodarcu, je aby z rozpisu splátok bolo jednoznačné, koľko činí splátka istiny, koľko splátka úrokov a koľko splátka poplatkov. Vychádzajúc z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia odvolací súd ešte dopĺňa, že zákon ukladá povinnosť v zmluve rozdeliť splátku úveru na tri samostatné časti a to splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov, za účelom zabezpečenia dostatku čo najširších informácií a prehľadu pre spotrebiteľa. Zákonodarca s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia výslovne vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere kumulatívne obsahovala presné číselné vymedzenie výšky, počtu a termínov splátok osobitne istiny, tak úrokov, tak aj iných poplatkov, pričom absencia už len jednej z týchto náležitostí spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Účel zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. Rozhodne nepostačuje a nie je v súlade s citovaným znením zákona, ak hoci jednoduchou logickou úvahou, či jednoduchým aritmetickým výpočtom, je možné zistiť, že v zmluve stanovená mesačná splátka zahŕňa okrem istiny úverovej splátky aj splátku úrokov a poplatkov (v neznámej výške). Účel sledovaný zákonodarcom by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy by nebol naplnený. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých častí úveru, nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo.

47. Ďalej odvolací súd konštatuje, že predmetná úverová zmluva neobsahuje ani údaj o konečnej splatnosti úveru, t. j. neobsahuje dátum poslednej splátky úveru, pričom tento údaj je podstatnou náležitosťou s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Účelom zavedenia uvedenej náležitosti zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti. Konečná splatnosť musí byť určená konkrétne tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Pritom údaj o počte splátok 67 nespĺňa požiadavku citovaného zákonného ustanovenia o konečnej splatnosti úveru. Taktiež predmetná zmluva neobsahuje ani náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to výšku priemernej RPMN.

48. V súvislosti s náležitosťou podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch odvolací súd poukazuje na to, že v konaní Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bírrová) zo dňa 9.11.2015 Okresný súd Dunajská Streda položil prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102 EHS (ďalej len Smernica) (v kontexte zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), pričom Súdny dvor EÚ poskytol výklad výlučne Smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h), i) a článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy.

49. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad ktorý riešia. V zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, t. j. priamy účinok je v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovoľá svojho práva vyplývajúceho

zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. V prípadoch, kedy vnútroštátne súdy rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami a nakoľko priamy účinok Smernice neprichádza do úvahy, vnútroštátne súdy musia skúmať, či Smernici môžu priznať nepriamy účinok a teda či môžu vykladať zákon eurokomformne.

50. Od 11. júna 2008, kedy Smernica nadobudla platnosť, museli vnútroštátne súdy ex offo vykladať zákon v súlade so Smernicou. Avšak v danej veci znenie § 4 ods. 2 písm. g) a i), ktoré odvolací súd vo veci aplikoval, obsahoval už zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinný od 14.6.2001, t.j. ešte pred platnosťou Smernice dňa 11.6.2008, konkrétne znenie písm. i) obsahoval citovaný zákona už pôvodnom znení od 14.6.2001 pod písm. a) a znenie písm. g) (konečná splatnosť spotrebiteľského úveru) bolo zavedené do citovaného zákona s účinnosťou od 1.1.2008. Teda v oboch prípadoch ešte pred platnosťou Smernice, na výklad ktorej v súvislosti s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 sa žalobca odvoláva. S ohľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že poukaz žalobcu v tejto veci na výklad citovanej Smernice je irelevantný.

51. Je nutné podotknúť, že doterajšia ustálená súdna prax v SR vykladala ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. tak, že zmluva musí obsahovať uvedenie splátky úveru s členením na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, inak sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov (uvedené sa týka aj výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z.). Odvolací súd pri výklade zákona č. 258/2001 Z. z. vychádzal z jazykového výkladu, z ktorého jednoznačne vyplýva potreba členenia splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov, ako aj požiadavka na uvedenie konečnej splatnosti úveru, keď nemohol aplikovať výklad contra legem a zároveň ani porušiť všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty, ktorá je upravená v článku 2 ods. 2 CSP.

52. S poukazom na znenie § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch odvolací súd konštatuje, že už len jeden chýbajúci údaj v zmysle § 4 ods. 2 citovaného zákona, v tomto prípade písm. g), i), k) má za následok, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 3.924,86 Eur, na ktorý zaplatila sumu 102,74 Eur, teda iba rozdiel týchto dvoch súm 3.822,12 Eur jej zostal na zaplatenie, keďže úver je bezúročný a bez poplatkov. Teda súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu v sume 265,11 Eur s príslušenstvom (ako rozdiel sumy 4.117,23 Eur a sumy 3.822,12 Eur) ako nedôvodnú zamietol, preto odvolací súd napadnutý zamietajúci výrok v tejto časti potvrdil.

53. Odvolací súd poukazuje na to, že zo spisu nevyplýva, že by bola zo strany právneho predchodcu žalobcu vyhlásená mimoriadna splatnosť, resp. že by bola predmetná zmluva, predčasne ukončená, pričom z obsahu predmetnej zmluvy vyplýva, že účastníci zmluvy si dohodli počet splátok 67, pričom prvá splátka bola splatná dňa 20.6.2009 (prehľad splátok a úhrad). Pričom žalobca ani v odvolaní nespochybnil záver súdu prvej inštancie, že v zmluve ani vo Všeobecných obchodných podmienkach nie je upravené právo veriteľa zosplatiť dlh, žalobca nepredložil dôkaz, že v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka bolo medzi právnym predchodcom a žalovanou dohodnuté právo veriteľa žiadať splnenie celého dlhu pri omeškaní s úhradou niektorej splátky s následkom splatnosti všetkých záväzkov žalovanej. Odvolací súd ešte poukazuje na to, že žalobca nepreukázal ani prípadné vypovedanie zmluvy, resp. iný spôsob jej zániku.

54. Žalovaná vzniesla v konaní námietku premlčania, ktorú považuje odvolací súd za čiastočne dôvodnú pri aplikácii § 101 Občianskeho zákonníka, pričom je nutné uzavrieť, že premlčané sú splátky splatné k 26.11.2010 (teda tri roky spätne od podania žaloby dňa 26.11.2013). Konkrétne ide o splátky za mesiace 6/2010-11/2010, teda sumu 1.827,36 Eur (vyčíslenú počtom 18 splátok x splátka á 101,52 Eur). S ohľadom na uvedené je nárok žalobcu na zaplatenie premlčaných splátok 1.827,36 Eur vrátane príslušenstva (8,5% ročne od 12.6.2013 do zaplatenia) nedôvodný, preto odvolací súd nárok v tejto časti ako nedôvodný zamietol. Pokiaľ ide o zvyšok nároku 1.994,76 Eur vyčísleného ako rozdiel sumy 3.822,12 Eur (vyčíslenej zo sumy poskytnutého bezúročného a bezpoplatkového úveru 3.924,86 Eur a zaplatenej sumy 102,74 Eur), ide o nepremlčané splátky za obdobie 12/2010-6/2012 v počte 19 (splátka 101,52 Eur), v tejto časti považoval odvolací súd nárok žalobcu za dôvodný, a preto v tejto časti žalobe vyhovel.

55. Čo je príslušenstvom pohľadávky vyplýva z § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok za omeškanie a náklady spojené s jej uplatnením. Záväzkovým právnym vzťahom je právny vzťah z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok (§ 488 Občianskeho zákonníka). Pohľadávkou v zmysle tejto zákonnej definície je peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (v zmysle nároku na sankcie pre omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným hlavným záväzkovým vzťahom. Tým, že dlžník včas nezaplatí úroky z istiny dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny).

56. Keďže odvolací súd považoval nárok žalobcu za dôvodný v sume 1.994,76 Eur vznikol žalobcovi nárok aj na úroky z omeškania z priznaných splátok za mesiace 12/2010 až 6/2012, pričom žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou jednotlivých splátok vždy deň nasledujúci po dni ich splatnosti, ktorý bol dňa 20. v tom ktorom mesiaci, teda vždy 21. dňa bola v omeškaní s úhradou jednotlivých splátok z mesiace 12/2010-6/2012. Keďže sa ale žalobca domáhal úroku z omeškania až dňom 12.6.2013, ktorý nasledoval až po splatnosti jednotlivých splátok, odvolací súd, ktorý bol viazaný žalobou priznal žalobcovi požadovaný úrok z omeškania dňom 12.6.2013 v zmysle žaloby. Požadovaná a tým potom i priznaná výška úrokov z omeškania 8,50% ročne je v súlade so zákonom s odkazom na § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 a § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, keď výška základnej úrokovej sadzby zverejnená na webovej stránke P. <., bola 1% + 8 bodov, spolu tak predstavuje 9% ročne, pričom súd bol viazaný petitom žaloby.

57. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom v zamietajúcej časti (v poradí prvý výrok) žalobu zamietol v sume 2.885,03 Eur (747,77 Eur + 14,79 Eur + 2.122,47 Eur) s príslušenstvom rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, s použitím § 387 CSP rozsudok v tejto časti potvrdil, vo zvyšnej časti 1.994,76 Eur s príslušenstvom (úrok z omeškania 8,50% ročne od 12.6.2013) zmenil postupom podľa § 388 CSP a žalobe v tejto časti vyhovel.

58. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

59. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

60. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

61. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 255 CSP náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu strany odčítať jej neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana právo, aby mu druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhej strane, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

62. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

63. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa cit. ust. § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s cit. ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že čiastočne úspešnej žalovanej, ktorá dosiahla v konaní čistý úspech 18,24% ako rozdiel úspechu 59,12% (zamietnutá žaloba 2.885,03 Eur s príslušenstvom) a neúspechu 40,88% (priznaná suma 1.994,76 Eur s príslušenstvom), priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného voči žalobcovi v rozsahu 18,24%. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

64. V odvolacom konaní fakticky čiastočne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov konania aj tohto odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí.

65. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčíslila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

66. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyš podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

67. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

68. S poukazom na uvedené odvolací súd žalovanej nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania nepriznal.

69. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).